

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 grudnia 2018 r.

Pozycja 189

POSTANOWIENIE z dnia 27 września 2018 r. Sygn. akt Tw 9/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa o zbadanie zgodności:

- 1) art. 272a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2017 r. poz. 631, ze zm.) z art. 2 w zakresie ochrony praw nabytych w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 272a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2017 r. poz. 631, ze zm.) z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 2012 r. w sprawie ryczałtu za dojazd do miejsca pełnienia służby funkcjonariusza Służby Więziennej (Dz. U. z 2012 r. poz. 413) z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu wnioskowi.

UZASADNIENIE

Do Trybunału Konstytucyjnego wpłynął 13 lipca 2017 r. (data nadania: 11 lipca 2017 r.) wniosek Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa o zbadanie zgodności: art. 272a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2017 r. poz. 631, ze zm.; dalej: ustawa o Służbie Więziennej) z art. 2 w zakresie ochrony praw nabytych w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji, a także § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 2012 r. w sprawie ryczałtu za dojazd do miejsca pełnienia służby funkcjonariusza Służby Więziennej (Dz. U. z 2012 r. poz. 413; dalej: rozporządzenie) z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Zarządzeniem z 29 maja 2018 r. Trybunał Konstytucyjny wezwał wnioskodawcę do usunięcia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, braków formalnych wniosku przez: po pierwsze, nadesłanie odpisu i czterech kopii uchwały Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa

nr 278-VIII/2016 z 8 czerwca 2016 r. stanowiącej podstawę prawną wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego wraz z protokołem z posiedzenia, w trakcie którego podjęto ww. uchwałę; po drugie, wyjaśnienie rozbieżności pomiędzy postanowieniami Statutu a rubryką 3 działu 1 Krajowego Rejestru Sądowego nr 0000028029 w zakresie jednostek terenowych lub oddziałów; po trzecie, nadesłanie odpisu i czterech kopii uchwał o wyborze Przewodniczącego, Wiceprzewodniczących oraz członków Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa.

W piśmie do Trybunału, nadanym 13 czerwca 2018 r., pełnomocnik wnioskodawcy odniósł się do stwierdzonych przez Trybunał Konstytucyjny braków formalnych wniosku.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) wniosek przedstawiony przez ogólnokrajową władzę związku zawodowego podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy wniosek pochodzi od uprawnionego podmiotu (art. 191 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 191 ust. 2 Konstytucji), czy spełnia wymagania formalne (art. 47 ust. 1 i 2 oraz art. 48 u.o.t.p. TK) oraz czy nie jest oczywiście bezzasadny (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK). Tym samym wstępne rozpoznanie wniosku umożliwia – już w początkowej fazie postępowania – wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia.

2. Rozpoznając wstępnie wniosek Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa, Trybunał Konstytucyjny zbadał w pierwszej kolejności, czy pochodzi on od podmiotu uprawnionego w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji.

Należało przypomnieć, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego uchwała organu lub władzy, wymienionych w art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji, w sprawie wystąpienia z wnioskiem o hierarchiczną kontrolę norm stanowi *conditio sine qua non* wszczęcia postępowania z wniosku tego organu lub władzy. Uzasadnia to wymaganie, by do wniosku został dołączony odpis podjętej przez ogólnokrajową władzę organizacji zawodowej uchwały, która stanowi dowód, że wniosek pochodzi od podmiotu legitymowanego (art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji), a nie od osoby fizycznej, która go sporządziła i podpisała. Treść uchwały i wniosku musi być zbieżna, ale nie oznacza to, że sprecyzowane w u.o.t.p. TK warunki kształtujące treść wniosku odnoszą się także do uchwały (por. postanowienia TK: z 10 marca 2004 r., Tw 30/03, OTK ZU nr 1/B/2004, poz. 9; z 7 września 2004 r., Tw 28/04, OTK ZU nr 5/B/2004, poz. 269; z 8 sierpnia 2005 r., Tw 25/05, OTK ZU nr 1/B/2006, poz. 4; z 21 lutego 2006 r., Tw 59/05, OTK ZU nr 2/B/2006, poz. 84).

3. W odpowiedzi na zarządzenie wzywające do dostarczenia uchwały o wystąpieniu z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego wnioskodawca nadesłał Uchwałę nr 278-VIII Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa z 8 czerwca 2016 r. (dalej: uchwała). Trybunał stwierdza jednak, że uchwała ta nie może stanowić podstawy prawnej wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego.

Zgodnie z treścią uchwały Zarząd Główny Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa postanowił wystąpić z wnioskiem „o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 272a ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 11 kwietnia

2012 r. w sprawie ryczałtu za dojazd do miejsca pełnienia służby funkcjonariusza Służby Więziennej”.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że w uchwale tej nie sformułowano zarzutu niezgodności ani art. 272a ust. 1 i 3 ustawy o Służbie Więziennej, ani § 2 ust. 1 rozporządzenia z wyraźnie wskazanym przepisem (przepisami) Konstytucji jako wzorcem kontroli. Niesprecyzowanie w uchwale, które przepisy ustawy zasadniczej zostały naruszone, uniemożliwia zbadanie ich zgodności z Konstytucją, Trybunał bowiem nie jest uprawniony do zastępowania wnioskodawcy w określaniu podstawy kontroli.

Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że skonkretyzowanie wzorców kontroli, tzn. oznaczenie art. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji nastąpiło dopiero we wniosku z 10 lipca 2017 r., nadanym dzień później przez pełnomocnika wnioskodawcy.

Trybunał Konstytucyjny przypomina zatem, że przedstawiciel wnioskodawcy, a także podmiot sporządzający czy podpisujący wniosek, jest zobowiązany do działania w granicach i w zakresie udzielonego mu umocowania. Nie posiada kompetencji do samodzielnego kształtowania tak wzorców, jak i przedmiotu kontroli, gdyż wiąże go treść uchwały podmiotu legitymowanego do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego (zob. postanowienia TK: z 24 listopada 2003 r., Tw 30/03, OTK ZU nr 4/B/2003, poz. 209; z 9 października 2006 r., Tw 12/06, OTK ZU nr 5/B/2006, poz. 172; z 31 lipca 2008 r., Tw 21/08, OTK ZU nr 4/B/2008, poz. 136; z 23 lutego 2009 r., Tw 4/09, OTK ZU nr 2/B/2009, poz. 74; z 18 czerwca 2009 r., Tw 14/09, OTK ZU nr 4/B/2009, poz. 220; z 27 marca 2012 r., Tw 34/11, OTK ZU nr 6/B/2012, poz. 470; z 30 lipca 2014 r., Tw 12/14, OTK ZU nr 4/B/2014, poz. 258).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji, Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że rozpatrywany wniosek w zakresie, w jakim samoistnie określa podstawy kontroli kwestionowanego przepisu, pochodzi od podmiotu nieuprawnionego. Okoliczność powyższa stanowi podstawę odmowy nadania dalszego biegu wnioskowi Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa.

Z powyższych względów Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK na postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu wnioskodawcy przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego postanowienia.